

Arrest

nr. 257 604 van 1 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat G. GASPART en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partijen, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 3 oktober 2019 België binnen met een paspoort en verzoeken op 9 oktober 2019 om internationale bescherming. Op 9 februari 2021 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) ten aanzien van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 8 maart 1982 in San Salvador in het gelijknamige departement. U woonde van uw geboorte tot 2003 in de colonia Nueva Israel in Santa Tecla, departement La Libertad. Daarna ging u in de Urbanizacion San Leonardo in Apopa, departement San Salvador, wonen. Hier woonde u samen met uw partner A. P. G. (...) en uw kinderen I. A. M. M. (...) en A. A. P. M. (...). U ging tot ongeveer op uw vijftiende naar school. Sinds 2002 werkte u voor het textielbedrijf Confecciones Samia in de colonia Modelo in San Salvador als machineoperator en kwaliteitscontroleur.

De bendeleden van de bende Maquina 2 uit uw wijk vluchtten via uw dak weg van de politie en verstopten zich daar. Later begonnen ze zich ook meermaals per week in uw huis te verstoppen door van het dak te springen op jullie patio. Op 9 maart 2019 was u alleen in huis toen een bendelid van het dak viel en in uw huis binnen kwam. Hij zei dat u de deur niet mocht openen, dat u geen lawaai mocht maken en dat u de tv moest uitzetten. Vervolgens ging hij zich verstoppen in de kamer van uw zoon. Uw partner, die buiten jullie spelende dochter in de gaten hield en met een buur aan het praten was, werd aangesproken door enkele agenten om te vragen of ze zijn woning mochten controleren. Hij klopte samen met de agenten aan, u vroeg wie het was en toen uw man antwoordde dat hij het was, opende u de deur. De agenten kwamen ook binnen en vonden het bendelid in de kamer van uw zoon. In uw woonkamer begon het bendelid zich te verweren en brak een gevecht uit tussen hem en de twee agenten. Uiteindelijk lieten ze het bendelid gaan. Ook hierna bleven verschillende bendeleden zich wekelijks in uw huis verschuilen voor de politie.

Op 3 juli 2019 sprong een bendelid opnieuw op jullie patio en kwam vervolgens jullie woonkamer binnen. Hij had door de val zijn vinger gebroken en eiste van uw partner dat hij dit zou verzorgen. Uw partner weigerde echter. Het bendelid vroeg vervolgens aan uw zoon om zijn telefoon te gaan zoeken die hij bij zijn val had verloren. Nadat uw zoon terugkeerde met zijn telefoon belde hij naar een ander bendelid om te vragen of de politie er nog was. Vervolgens ging hij weg uit jullie huis. Een tiental minuten later klopte dit bendelid samen met een ander bendelid aan. Ze gingen naar de patio en hij nam daar op het dak zijn wapen. Hij droeg jullie vervolgens op niets hierover te zeggen en de bendeleden gingen opnieuw weg. Op 4 juli diende uw partner hierover een klacht in bij de politie.

Een van de bendeleden die zich in uw huis kwam verschuilen schold u, samen met enkele andere bendeleden, uit toen u uw dochter naar school ging brengen. U had namelijk niet willen gaan kijken of de politie al weg was toen hij zich eerder was komen verstoppen in het huis.

Op 6 augustus 2019 werden uw partner en zoon door twee vermoedelijke bendeleden gevolgd toen ze naar de markt gingen. Op de bus naar huis ging een van hen naast uw zoon zitten en toonde zijn wapen. Vervolgens stapten uw partner en zoon een halte eerder dan voorzien van de bus.

Ook in augustus was u samen met uw zoon en dochter met de bus op weg naar de kerk. De chauffeur hield uw zoon in de gaten en pleegde een telefoontje. Toen jullie door een zone van een tegengestelde bende reden, stapten enkele mensen met het uiterlijk van bendeleden op. Vervolgens begon de bus aan hoge snelheid te rijden en reed hij de halte van de kerk gewoon voorbij, ook al riep u dat u moest afstappen. Toen een ander voertuig de bus kruiste moest deze stoppen en stapten jullie van de bus.

U verliet El Salvador op 2 oktober 2019 samen met uw partner en kinderen op legale wijze met het vliegtuig. U reisde via Spanje naar België, waar u op 3 oktober 2019 aankwam.

Op 9 oktober 2019 vroeg u internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten.

U vreest bij een terugkeer gedood te worden door leden van de bende Maquina 2.

Jullie leggen ter staving van jullie verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: jullie paspoorten, identiteitskaarten en geboorteaktes, een klacht bij de politie, twee foto's van het dak van uw woning, een artikel over de bendes in El Salvador, jullie vliegtickets en vluchtinformatie, jullie reisverzekering, jullie reservatie van een verblijf in België en schoolresultaten van uw zoon.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat u er niet in slaagt het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten of zulk een vrees te koesteren bij terugkeer naar uw land. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De elementen die volgens u aan de basis van zulk een vrees of risico zouden liggen zijn immers ongeloofwaardig.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf)). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast zijn de door u aangehaalde problemen niet geloofwaardig. Jullie verklaren dat er verschillende bendeleden van de lokale bende Maquina 2 op regelmatige basis zich in jullie huis kwamen verschuilen voor de politie. Jullie kunnen echter de eerste keer dat dit gebeurde niet goed situeren in de tijd en leggen hierover bovendien tegenstrijdige verklaringen af. Gevraagd naar het moment waarop de bendeleden zich in uw huis kwamen verstoppen, antwoordt dat de problemen vijf maanden voor 9 maart begonnen. Vervolgens wordt bevestiging gevraagd of de bendeleden zich vanaf november 2018 in uw huis kwamen verstoppen en bevestigt u dit. Gevraagd naar de omstandigheden van dit eerste incident, antwoordt u dat ze in het begin drie huizen hadden gekozen en ze zich op de daken verstopten, waarop ze zich neerlegden zodat de politie hen niet zou zien. Later kwamen ze het huis binnen en droegen ze u op de verlichting uit te doen. Daarop wordt u nogmaals gevraagd wanneer ze de eerste keer in uw huis kwamen en antwoordt u dat zich niet te herinneren. Daarop wordt nogmaals gevraagd of ze in november enkel op het dak kwamen of ook al binnen kwamen. U antwoordt dat ze op het dak zaten en dat ze nadien het huis binnen kwamen. Er wordt u vervolgens gevraagd of u geen idee kan geven van de eerste keer dat een bendelid in uw huis binnenkwam, aangezien dit een belangrijk moment zou vormen in uw asielrelaas en toch een zekere indruk moet hebben nagelaten. U zegt dat u geen datum kan geven, maar dat het ongeveer twee maanden voor 9 maart was (CGVS (...), p. 13). Het is op zich al weinig aannemelijk dat u dergelijke vage en moeizame verklaringen aflegt over het begin van uw problemen.

Ook uw zoon legt weinig overtuigende verklaringen af over de eerste keer dat een bendelid jullie huis binnendrong. Tijdens zijn vrij relaas verklaart ook hij dat 5 maanden voor 9 maart er al benedeleden in het huis kwamen (CGVS (...), p. 12). Wanneer hem nadien gevraagd wordt wanneer de eerste keer een bendelid in jullie huis vluchtte, antwoordt hij dat dat 9 maart was. Wanneer hem vervolgens gevraagd wordt of ze voordien dan nooit in uw huis waren geweest, antwoordt hij dat ze eerder wel al binnendrongen maar er verder niets gebeurde. Wanneer daarom opnieuw gevraagd wordt wanneer ze voor de eerste keer binnendrongen, antwoordt hij dat hij dat niet meer weet. Vervolgens wordt opnieuw gevraagd om een poging te doen dit te dateren en antwoordt hij dat het vijf maanden eerder was, dus november of september van 2018. Er wordt hem vervolgens gevraagd of dat voor september 2018 niet gebeurde en hij corrigeert zijn vorig antwoord. De eerste keer zou in februari zijn geweest, omdat de klacht dateert van 3 juli en daarin stond vijf maanden. Daarop wordt bevestiging gevraagd dat voor februari 2019 de benedeleden niet in jullie huis kwamen en hij bevestigt dit. Wanneer hem gevraagd wordt waarom hij aanvankelijk verklaarde dat het vijf maanden voor 9 maart was, antwoordt hij dat hij in de war was, dat hij dacht dat het vijf maanden voor 9 maart was, maar dat het vijf maanden voor de klacht van 3 juli was. Vervolgens wordt hem gevraagd waarom hij zich dermate in vergist, gezien deze feiten zich in zijn eigen huis afspeelden. Hij antwoordt dat het meer dan een jaar geleden is en hij nerveus is (CGVS (...), p. 14-15). De verklaringen van uw zoon zijn dus ook weinig consistent. Bovendien blijkt hij dit belangrijk moment, namelijk het begin van de problemen, niet zelf te herinneren, maar moet hij dit afleiden uit de klacht die jullie indienden. Gezien het belang van deze gebeurtenis kan de verstreken tijd en zijn nervositeit dan ook geen verklaring vormen voor zijn gebrekkige kennis hiervan.

Uw partner verklaart bovendien dat voor 9 maart 2019 de benedeleden zich enkel op het dak bevonden, maar dat dat de eerste keer was dat er het huis binnenkwamen (CGVS (...), p. 14). In tegenstelling tot u en uw zoon kwamen volgens hem de benedeleden voordien dus niet in jullie woning. Wanneer hij met jullie verklaringen wordt geconfronteerd, stelt hij het volgende: "Ja, u herinnert zich dat ze binnenkwamen, maar ze arriveerden op het dak, en het dak maakt deel uit van het huis, soms was ik er niet, maar mijn zoon wel, mijn vrouw had soms een bijeenkomst op school of moest naar de dokter en dan moest ze vroeger komen, en ik was het laatst om te arriveren, en zoveel gebeurde dat het op een bepaald moment zo normaal leek dat we er niet over vertelden" (CGVS (...), p. 21). Hij verklaart hiermee geenszins waarom jullie over dit essentieel element tegenstrijdige verklaringen afleggen. Jullie vage, incoherente en tegenstrijdige verklaringen over het begin van jullie voorgehouden problemen doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Voorts is de gang van zaken van het incident op 9 maart weinig aannemelijk. Hoewel het bendelid expliciet had geëist dat u de deur niet zou openen, deed u dit namelijk toch. U deed dit omdat het enkel uw partner was die antwoordde en u niet verwacht had dat hij met de politie zou komen. Nochtans had het bendelid gezegd dat u "helemaal de deur niet mocht openen en dat u anders voor de gevolgen zou instaan" (CGVS (...), p. 10). Het maakte voor hem dus niet uit voor wie u de deur zou openen.

Voorts is het ook weinig aannemelijk dat dit bendelid dat zich in uw huis verschool voor de politie en zich bij arrestatie bovendien verzette, zonder meer werd vrijgelaten door de agenten. Uw partner geeft hier twee mogelijke verklaringen voor, namelijk dat ze onvoldoende bewijzen vonden of dat ze geen wapen vonden, maar dat jullie er ook raar van opkeken omdat hij vocht met de politie (CGVS (...), p. 15). Zoals uw partner zelf opmerkt, is het niet aannemelijk dat een persoon die onrechtmatig een huis binnendringt en vervolgens bij zijn arrestatie tracht te ontsnappen en met de politie vecht niet aangehouden zou blijven.

Verder is het ook niet aannemelijk dat deze gebeurtenis geen gevolgen had voor u en uw gezin. Hoewel u de opdracht van het bendelid genegeerd had en hij hierdoor in elkaar geslagen werd door de politie, vonden er geen represailles plaats ten opzichte van u en uw familie. De benedeleden bleven zelfs in uw woning komen schuilen. Gevraagd waarom die benedeleden na dit incident niets tegen u deden, stelt u dat de benedeleden op die manier handelen, dat ze niet waren opgepakt en niets tegen u hadden. Gevraagd waarom nadien nog steeds benedeleden kwamen schuilen, ondanks dat ze wisten dat u de deur gewoon had geopend, antwoordt u dat ze misschien geen ander huis hadden om te schuilen en dat de politie niet altijd binnen komt, maar enkel op de straat kijkt (CGVS (...), p. 18). U kan hiermee echter niet verklaren waarom deze benedeleden, na dit incident waarbij een van hen betrapt werd in uw huis, nog steeds in uw huis kwamen schuilen en u geen verdere problemen gaven. De gang van zaken van het incident op 9 maart komt dan ook allesbehalve geloofwaardig over en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen met deze benedeleden.

Daarnaast maken jullie alle drie geen enkele melding van de gebeurtenissen op 9 maart tijdens jullie interview op DVZ (Vragenlijst CGVS (...); Vragenlijst CGVS (...); Vragenlijst CGVS (...)). Dat jullie dit essentieel onderdeel van jullie problemen niet vermelden, vermindert de geloofwaardigheid van dit incident dan ook verder.

Het is voorts ook niet aannemelijk dat jullie niets doen om te voorkomen dat deze benedeleden meerdere keren per week via jullie patio het huis binnenkwamen. Jullie verklaren namelijk allemaal dat die doorgang zelfs niet gesloten werd. Volgens uw zoon was dit omdat het warm is in El Salvador, u en uw partner stellen dat jullie hen anders toch moesten binnenlaten omdat ze jullie zouden verplichten open te doen (CGSV (...), p. 16-17; CGVS (...), p. 19-20; CGVS (...), p. 14). Aangezien u de doorgang niet sloot, is dit echter louter een veronderstelling en ook de warmte kan bezwaarlijk een afdoende reden genoemd worden om uzelf niet af te schermen van deze benedeleden. Dat jullie zelfs niet trachtten te voorkomen dat deze benedeleden jullie woning betraden, plaatst de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen met deze benedeleden verder op losse schroeven.

Ook over de klacht leggen jullie weinig overtuigende verklaringen af. Uw zoon zegt niet te weten wanneer deze werd ingediend (CGVS (...), p. 22) en u stelt dat deze een week na het incident op 3 juli werd ingediend (CGVS (...), p. 19). De klacht werd echter op 4 juli ingediend, een dag nadat de feiten plaatsgevonden zou hebben. Bovendien verklaarde u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud dat ze op 3 juli werd ingediend, dat jullie eerst samen naar de politie in Apopa gingen, maar ze u daar niet wilden helpen en dat uw partner vervolgens alleen in San Jacinto klacht ging indienen (CGVS (...), p. 9). Dat jullie hierover geen consistente verklaringen kunnen afleggen doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen.

De reden voor de klacht komt bovendien weinig overtuigend over. In feite was deze gebeurtenis namelijk weinig verschillend van wat al maandenlang meermaals per week gebeurde. Het enige verschil was dat hij zijn wapen op het dak had laten liggen en hiervoor terugkeerde. Het is dan ook weinig aannemelijk dat u in de voorgaande maanden geen reden zag om klacht in te dienen, maar jullie hierdoor wel besloten klacht in te dienen. Bovendien had het bendelid jullie expliciet gezegd niets te zeggen. Anders zouden jullie voor de gevolgen instaan (CGVS (...), p. 12). Uw partner zegt dat hij dit incident als meer bedreigend ervoer omdat er toen een wapen bij was en dat hij klacht indiende omdat hij ongerust was en rust wilde voor zijn gezin (CGVS (...), p. 18-19). Deze verklaring kan echter weinig overtuigen, aangezien deze situatie al maandenlang gaande was.

Verder leggen jullie ook verschillende verklaringen af over de laatste keer dat er benedeleden zich in jullie woning kwamen verschansen. U verklaart dat het een twintigtal dagen voor jullie vertrek was (CGVS (...), p. 15). Uw partner verklaart echter dat het nog voorviel in de week voor jullie vertrek (CGVS (...), p. 20). Uw zoon verklaart eerst het niet te weten en stelt vervolgens dat het misschien een of twee weken voor jullie vertrek was (CGVS (...), p. 17). Ook hierover leggen jullie dus weinig coherente verklaringen af.

Op basis van bovenstaande elementen is het CGVS van oordeel dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat deze benedeleden herhaaldelijk jullie huis binnendrongen en jullie bedreigden. Deze feiten kunnen dan ook geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van een nood aan internationale bescherming.

Daarnaast haalt u een aantal incidenten aan die onvoldoende ernstig zijn en kaderen in de algemene bendeaanwezigheid in El Salvador. Bovendien dient ook hierbij opgemerkt te worden dat deze niet vermeld werden tijdens de interviews bij DVZ (Vragenlijsten CGVS).

Wat betreft het incident met uw partner en zoon op de bus moet in de eerste plaats opgemerkt worden dat de achtervolging door eventuele benedeleden een loutere veronderstelling is en er in feite weinig gebeurde. Zoals uw zoon het beschrijft ging een van de vermoedelijke benedeleden op de bus naast hem zitten, zette hij zijn pet af en lag daarin een wapen. Vervolgens stapten ze aan de volgende halte af (CGVS (...), p. 13). Hieruit kan dan ook niet afgeleid worden dat deze persoon het op jullie gemunt had. Bovendien waren het volgens uw partner leden van een rivaliserende bende (CGVS (...), p. 13) en had u van hen dus niets te vrezen in uw eigen colonia.

Dezelfde bemerkingen kunnen gemaakt worden over het incident met uzelf en uw kinderen op de bus. Ook hier is het niet duidelijk wat de bedoeling was en wie er geviseerd werd en ging het om benedeleden van een tegengestelde bende, die geen invloed hadden in uw eigen colonia en die u uiteindelijk ook

lieten afstappen (CGVS (...), p. 16-17). Dit moet dan ook geplaast worden binnen de algemene bendeaanwezigheid in El Salvador en kan niet beschouwd worden als vervolging of ernstige schade. Aangezien het allesbehalve duidelijk is dat deze incidenten op jullie gericht waren, is er ook geen reden om aan te nemen dat dit zich zou herhalen.

Uw zoon vond het bovendien kennelijk zelf niet ernstig of belangrijk genoeg om over dit incident te vertellen, hoewel hem expliciet werd gevraagd of hij nog andere incidenten had meegemaakt (CGVS (...), p. 24). Ook u maakt er tijdens uw vrij relaas geen melding van, hoewel ook aan u gevraagd werd of u alles had kunnen vertellen (CGVS (...), p. 12). Wanneer u uit het niets toch over dit incident begint te vertellen, wordt u vervolgens gevraagd dit uitgebreider uit te leggen, aangezien u dit eerder niet had vermeld. In plaats van in detail over dit incident te vertellen verklaart u eerst dat u denkt dat er geen tijd is voor dat van uw zoon en begint u hierop echter over incidenten die andere personen hebben meegemaakt. U wordt er vervolgens op gewezen dat er gevraagd werd naar het incident met uw zoon en niet dat van die andere personen, maar ook dan geeft u niet meer informatie over dit incident (CGVS (...), p. 15-16). Pas wanneer even later nogmaals gevraagd wordt naar een concrete beschrijving van het incident, geeft u een concrete beschrijving ervan (CGVS (...), p. 16-17). Bovenstaande elementen relativeren de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis dan ook ernstig.

Wat betreft het incident op weg naar school, ging het gewoon om beledigingen en kan dit aldus niet gezien worden als vervolging of ernstige schade. Bovendien zou dit volgens u het gevolg zijn van het feit dat u voor hem niet wilde gaan kijken of de politie weg was (CGVS (...), p. 12). Aangezien de herhaaldelijke pogingen van de bendeleden om in uw huis zich te verstoppen niet geloofwaardig werden bevonden, is dit incident dan ook niet erg aannemelijk.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige

verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die jullie neerleggen veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Jullie paspoorten, identiteitskaarten en geboorteaktes bewijzen jullie nationaliteit en identiteit, die in deze beslissing niet betwist worden. De vliegtickets, vluchtinformatie, reisverzekering en hotelreservatie in België bevestigen jullie reisweg die evenmin in twijfel wordt getrokken. De schoolresultaten van uw zoon bevestigt dat hij studeerde aan het Complejo Educativo Sara Palma de Jule, wat niet betwist wordt. Wat betreft de klacht moet opgemerkt worden dat dit louter een weergave vormt van uw verklaringen bij de politie en zodus slechts waarde heeft voor zover de erin beschreven gebeurtenissen geloofwaardig worden bevonden, wat in deze niet het geval is. Het neergelegde artikel beschrijft de aanwezigheid van bendes op het grondgebied van El Salvador en bewijst het bestaan van de bende Maquina 2, dat in

deze beslissing niet betwist wordt. U laat echter na aan te tonen zelf het slachtoffer te zijn geweest van deze bende.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van eerste verzoeker – i.e. de partner van verzoekster – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 12 februari 1976 in La Libertad in het gelijknamige departement. U woonde sinds 2000 in de colonia San Leonardo, gemeente Apopa, departement San Salvador. Hier woonde u samen met uw partner E. A. M. M. (...), uw stiefzoon I. A. M. M. (...) en uw dochter A. A. P. M. (...). U stopte met studeren na uw eerste jaar hoger middelbaar. Sinds 1994 werkte u voor het textielbedrijf Confecciones Samia in de colonia Modelo in San Salvador als drukker van het textiel.

De bendeleden van de bende Maquina 2 uit uw wijk vluchtten via uw dak weg van de politie en verstopten zich daar. Later begonnen ze zich ook meermaals per week in uw huis te verstoppen door van het dak te springen op jullie patio. Op 9 maart 2019 was uw partner alleen in huis toen een bendelid van het dak viel en in uw huis binnen kwam. Hij zei dat ze de deur niet mocht openen, dat ze geen lawaai mocht maken en dat ze de tv moest uitzetten. Vervolgens ging hij zich verstoppen in de kamer van uw stiefzoon. U was op dat moment buiten uw spelende dochter in de gaten aan het houden en met een buur aan het praten. Vervolgens werd u aangesproken door enkele agenten om te vragen of ze uw woning mochten controleren. U klopte samen met de agenten aan, uw partner vroeg wie het was en toen u antwoordde dat u het was, opende ze de deur. De agenten kwamen ook binnen en vonden het bendelid in de kamer van uw stiefzoon. In uw woonkamer begon het bendelid zich te verweren en brak een gevecht uit tussen hem en de twee agenten. Uiteindelijk lieten ze het bendelid gaan. Ook hierna bleven verschillende bendeleden zich wekelijks in uw huis verschuilen voor de politie.

Op 3 juli 2019 sprong een bendelid opnieuw op jullie patio en kwam vervolgens jullie woonkamer binnen. Hij had door de val zijn vinger gebroken en eiste van u dat u dit zou verzorgen. U weigerde echter. Het bendelid vroeg vervolgens aan uw stiefzoon om zijn telefoon te gaan zoeken die hij bij zijn val had verloren. Nadat uw stiefzoon terugkeerde met zijn telefoon belde hij naar een ander bendelid om te vragen of de politie er nog was. Vervolgens ging hij weg uit jullie huis. Een tiental minuten later klopte dit bendelid samen met een ander bendelid aan. Ze gingen naar de patio en hij nam daar op het dak zijn wapen. Hij droeg jullie vervolgens op niets hierover te zeggen en de bendeleden gingen opnieuw weg. Op 4 juli diende u hierover een klacht in bij de politie.

Een van de bendeleden die zich in uw huis kwam verschuilen schold uw partner, samen met enkele andere bendeleden, uit toen ze jullie dochter naar school ging brengen. Ze had namelijk niet willen gaan kijken of de politie al weg was toen hij zich eerder was komen verstoppen in het huis.

Op 6 augustus 2019 werden u en uw stiefzoon door twee vermoedelijke bendeleden gevolgd toen jullie naar de markt gingen. Op de bus naar huis ging een van hen naast uw stiefzoon zitten en toonde zijn wapen. Vervolgens stapten jullie een halte eerder dan voorzien van de bus.

Ook in augustus was uw partner samen met uw stiefzoon en dochter met de bus op weg naar de kerk. De chauffeur hield uw stiefzoon in de gaten en pleegde een telefoontje. Toen ze door een zone van een tegengestelde bende reden, stapten enkele mensen met het uiterlijk van bendeleden op. Vervolgens begon de bus aan hoge snelheid te rijden en reed hij de halte van de kerk gewoon voorbij, ook al riep uw partner dat ze moest afstappen. Toen een ander voertuig de bus kruiste moest deze stoppen en stapten ze van de bus.

U verliet El Salvador op 2 oktober 2019 samen met uw partner stiefzoon en dochter op legale wijze met het vliegtuig. U reisde via Spanje naar België, waar u op 3 oktober 2019 aankwam.

Op 9 oktober 2019 vroeg u internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten.

U vreest bij een terugkeer gedood te worden door leden van de bende Maquina 2.

Jullie leggen ter staving van jullie verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: jullie paspoorten, identiteitskaarten en geboorteaktes, een klacht bij de politie, twee foto's van het dak van uw woning, een artikel over de bendes in El Salvador, jullie vliegtickets en vluchtinformatie, jullie reisverzekering, jullie reservatie van een verblijf in België en schoolresultaten van uw stiefzoon.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U baseert uw verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw partner E. A. M. M. (...). In het kader van haar verzoek werd overgegaan tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het ongeloofwaardige karakter van haar vluchtmotieven. Gezien u zich integraal beroept op dezelfde vluchtmotieven volgt u de beslissing van uw partner. De beslissing van uw partner luidt als volgt:

“(…)”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De derde bestreden beslissing, die ten aanzien van tweede verzoeker – i.e. de zoon van verzoekster – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 27 oktober 2000 in San Salvador in het gelijknamige departement. Sinds u twee jaar oud was, woonde u in de Urbanizacion San Leonardo in Apopa, departement San Salvador. Hier woonde u samen met uw moeder E. A. M. M. (...), uw stiefvader A. P. G. (...) en uw zus A. A. P. M. (...). Ten tijde van uw vertrek zat u in het laatste jaar middelbaar aan het Complejo Educativo Sara Palma de Jule in de colonia Chintuc 2 in Apopa.

De bendeleden van de bende Maquina 2 uit uw wijk vluchtten via uw dak weg van de politie en verstopten zich daar. Later begonnen ze zich ook meermaals per week in uw huis te verstoppen door van het dak te springen op jullie patio. Op 9 maart 2019 was uw moeder alleen in huis toen een bendelid van het dak viel en in uw huis binnen kwam. Hij zei dat ze de deur niet mocht openen, dat ze geen lawaai mocht maken en dat ze de tv moest uitzetten. Vervolgens ging hij zich verstoppen in uw kamer. Uw stiefvader, die buiten uw spelende zus in de gaten hield en met een buur aan het praten was, werd aangesproken door enkele agenten om te vragen of ze zijn woning mochten controleren. Hij klopte samen met de agenten aan, uw moeder vroeg wie het was en toen uw stiefvader antwoordde dat hij het was, opende ze de deur. De agenten kwamen ook binnen en vonden het bendelid in uw kamer. In de woonkamer begon het bendelid zich te verweren en brak een gevecht uit tussen hem en de twee agenten. Uiteindelijk lieten ze het bendelid gaan. U was tijdens dit alles elders aan het voetballen. Ook hierna bleven verschillende bendeleden zich wekelijks in uw huis verschuilen voor de politie.

Op 3 juli 2019 sprong een bendelid opnieuw op jullie patio en kwam vervolgens jullie woonkamer binnen. Hij had door de val zijn vinger gebroken en eiste van uw stiefvader dat hij dit zou verzorgen. Hij weigerde echter. Het bendelid vroeg vervolgens aan u om zijn telefoon te gaan zoeken die hij bij zijn val had verloren. Nadat u terugkeerde met zijn telefoon belde hij naar een ander bendelid om te vragen of

de politie er nog was. Vervolgens ging hij weg uit jullie huis. Een tiental minuten later klopte dit bendelid samen met een ander bendelid aan. Ze gingen naar de patio en hij nam daar op het dak zijn wapen. Hij droeg jullie vervolgens op niets hierover te zeggen en de bendeleden gingen opnieuw weg. Op 4 juli diende uw stiefvader hierover een klacht in bij de politie.

Een van de bendeleden die zich in uw huis kwam verschuilen schold uw moeder, samen met enkele andere bendeleden, uit toen ze uw zus naar school ging brengen. Ze had namelijk niet willen gaan kijken of de politie al weg was toen hij zich eerder was komen verstoppen in het huis.

Op 6 augustus 2019 werden u en uw stiefvader door twee vermoedelijke bendeleden gevolgd toen jullie naar de markt gingen. Op de bus naar huis ging een van hen naast u zitten en toonde zijn wapen. Vervolgens stapten jullie een halte eerder dan voorzien van de bus.

Ook in augustus was u samen met uw moeder en zus met de bus op weg naar de kerk. De chauffeur hield u in de gaten en pleegde een telefoontje. Toen jullie door een zone van een tegengestelde bende reden, stapten enkele mensen met het uiterlijk van bendeleden op. Vervolgens begon de bus aan hoge snelheid te rijden en reed hij de halte van de kerk gewoon voorbij, ook al riep uw moeder dat ze moest afstappen. Toen een ander voertuig de bus kruiste moest deze stoppen en stapten jullie van de bus.

U verliet El Salvador op 2 oktober 2019 samen met uw moeder, stiefvader en zus op legale wijze met het vliegtuig. U reisde via Spanje naar België, waar u op 3 oktober 2019 aankwam.

Op 9 oktober 2019 vroeg u internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten.

U vreest bij een terugkeer gedood te worden door leden van de bende Maquina 2.

Jullie leggen ter staving van jullie verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: jullie paspoorten, identiteitskaarten en geboorteaktes, een klacht bij de politie, twee foto's van het dak van uw woning, een artikel over de bendes in El Salvador, jullie vliegtickets en vluchtinformatie, jullie reisverzekering, jullie reservatie van een verblijf in België en schoolresultaten van uzelf.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U baseert uw verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw moeder E. A. M. M. (...). In het kader van haar verzoek werd overgegaan tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het ongeloofwaardige karakter van haar vluchtmotieven. Gezien u zich integraal beroept op dezelfde vluchtmotieven volgt u de beslissing van uw moeder. De beslissing van uw moeder luidt als volgt:

“(…)”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens werpen zij een beoordelingsfout op.

Verzoekende partijen vangen de uiteenzetting van hun enig middel aan met het geven van een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissingen en een theoretische uiteenzetting over de principes voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming.

Vervolgens voeren zij het volgende aan wat betreft de geloofwaardigheid van de door hen aangehaalde feiten en gebeurtenissen:

“De verzoekers hebben bij de aanvang van de procedure veel twijfels gehad over de bewijslast en wat er van hen werd verwacht op dat vlak. Dit is de reden waarom zij op de DVZ geen melding maakten van het incident van 9 maart. Aangezien zij geen bewijs hadden van dit incident hebben zij ervoor gekozen om dit niet te vermelden op de DVZ.

Zij bevestigen dat dit incident plaatsvond in een context waar verzoekers al op regelmatige wijze het bezoek kregen van bendeleden die hun huis als schuilplaats gebruikten. Verzoeker kunnen niet specifiek aangeven wanneer dit begon. Op 9 maart vindt echter het eerste erge incident plaats, dit is de reden waarom zij deze datum specifiek wel kunnen vermelden.

Het feit dat zij na 9 maart geen erge gevolgen hebben gekend met bendeleden is omdat verzoekers geen klacht indienden en niet met de politie samenwerkten.

Het is niet onaannemelijk dat de bendelid na een week werd vrijgelaten, gezien de informatie, beschikbaar in de COI Focus, over de banden tussen de bendes en de politiediensten, en de corruptie van de politiediensten.

Daarnaast moet er, ondanks de tegenstrijdigheden, rekening worden gehouden met de detaillering en specificiteit van de verklaringen van verzoekers over het incident van 9 maart. Dit incident moet als geloofwaardig worden geacht.

Verzoekers proberen om niet frontaal in conflict te komen met bendeleden om verdere problemen te vermijden.

Verwerende partij is onredelijk wanneer zij stelt dat de feiten van 3 juli niet in aard verschillen van de eerdere incidenten waar de bendeleden zich in of op hun huis verschuilen van de politie. Aangezien de bendeleden een wapen achtergelaten hebben lopen verzoekers ook het risico om door de politie beschuldigd te worden van medeplichtigheid met de bende. Deze vrees past in de algemene informatie over de situatie van jongeren die louter omwille van hun jonge leeftijd door de politie verdacht worden bendeleden te zijn. Gezien de leeftijd van derde verzoeker is deze vrees niet irrationeel.

Daarnaast is het vanzelfsprekend dat zij het feit dat bendeleden wapens in of op hun huis achterlaten als bedreigend zien.

Verwerende partij kan dus niet worden gevolgd wanneer zij stelt dat de feiten van 3 juli in essentie niet verschillen van de eerdere problemen met de bende.

Deze feiten moeten eveneens als geloofwaardig worden geacht.

De andere feiten en bedreigingen die plaatsvonden moeten dragen bij aan de beslissing van verzoekers om het land te verlaten. Zij moeten in rekening worden genomen en het cumulatief effect van deze gebeurtenissen en de andere feiten moet in rekening worden genomen worden.”

Vervolgens stellen verzoekende partijen dat het feit dat men het slachtoffer is van de bendes en hun praktijken in de context van El Salvador een zwaarwichtig feit is dat een gegronde vrees met zich meebrengt en een reëel risico inhoudt op een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Zij menen geloofwaardig te zijn wanneer zij stellen dat zij reeds het slachtoffer waren van de bende. Verzoekende partijen menen verder dat de ernst van de incidenten die zij in El Salvador ondergaan hebben en de impact daarvan onmogelijk onderschat kan worden en in overweging moet worden genomen, waarna zij verwijzen naar de artikelen 48/3, § 2, eerste lid, en 48/7 van de Vreemdelingenwet. Deze laatste bepaling houdt volgens verzoekende partijen een omkering van de bewijslast in, in die zin dat bij reeds ondergane vervolging of ernstige schade of bij ondergane bedreiging daarmee, de commissaris-generaal, en na eventueel beroep de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de

Raad) met hervormingsbevoegdheid, het tegenbewijs dient te leveren van “goede redenen” om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Verzoekende partijen betogen dat, aangezien hun verklaringen aantonen dat zij reeds slachtoffer waren van de *pandilla*, er moet worden vermoed dat deze vervolgingen opnieuw zullen plaatsvinden in geval van terugkeer, in het bijzonder nu uit de objectieve informatie inzake de situatie in El Salvador blijkt dat deze gebeurtenis een groot risico op toekomstige vervolging met zich meebrengt. Verzoekende partijen wijzen op de algemene context in El Salvador die wordt gekenmerkt door een heel hoog niveau van geweld als gevolg van een gewapende strijd tussen bendes (de *mara's* of *pandilla's*) onderling en tussen de bendes en de veiligheidsdiensten (politie en leger). De bendes zijn overal aanwezig, zowel in ruraal als stedelijk gebied, en zijn actief in, volgens sommige schattingen, 247 van de 262 gemeentes van het land. Als gevolg van deze situatie en de extreme mate en vormen van geweld dat er op onophoudelijke wijze plaatsvindt, wordt El Salvador door talrijke gezaghebbende organisaties en bronnen beschouwd als een van de meest gewelddadige landen ter wereld. Verzoekende partijen verwijzen hiervoor naar de COI Focus “*El Salvador. Situation Sécuritaire*” van 15 juli 2019. Verzoekende partijen betogen nog dat objectieve informatie bevestigt dat personen die reeds eerder individueel problemen met bendes ondervonden werkelijk een groot risico lopen om in geval van terugkeer opnieuw ernstige problemen te ondervinden zoals afpersing, wanbehandelingen, belemmering van de persoonlijke vrijheid of zelfs moord, of moord van familieleden, en dat deze informatie door voormelde COI Focus en tal van andere bronnen wordt bevestigd. Verzoekende partijen besluiten dat in het licht van deze informatie kan worden aangenomen dat zij een groot risico lopen om in geval van terugkeer door de bende vervolgd te zullen worden en achten het, rekening houdende met het bestaan van dit risico, absoluut geen optie om naar El Salvador terug te keren.

Verzoekende partijen betogen voorts dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming een toekomstgericht onderzoek vereist en dat daarbij “*het cumulatief effect van alle persoonlijke omstandigheden*” in overweging moet worden genomen. Zij wijzen erop dat terugkeer naar El Salvador een complex gegeven is dat door verschillende factoren kan worden beïnvloed, waaronder het profiel van de verzoeker. Zij betogen dat hoewel een individuele beoordeling imperatief blijft, het erkennen van een bepaald risicoprofiel niet zonder invloed is voor de beoordeling van het risico in geval van terugkeer en menen dat hoe hoger het risicoprofiel is, hoe ruimer het voordeel van de twijfel toegepast moet worden. Met verwijzing naar de COI Focus van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) voegen verzoekende partijen verder toe dat hun verblijf in het buitenland *an sich* eveneens aanleiding geeft tot een verhoogd risico om bij terugkeer als welvarend te worden beschouwd en het slachtoffer te worden van afpersing en de daarmee vaak gepaard gaande gewelddaden. Het bestaan van een verhoogd risico in geval van terugkeer blijkt volgens verzoekende partijen heel duidelijk uit de inhoud van het rapport “*Deported to Danger – United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*” van Human Rights Watch van februari 2020, waarin er monitoring werd gedaan aan moorden en andere bedreigingen of aanvallen van personen na een verblijf in het buitenland. Verzoekende partijen menen dat op basis van deze informatie dient te worden besloten dat zij verschillende kenmerken vertonen op basis waarvan zij als risicopersonen dienen te worden beschouwd in geval van terugkeer naar El Salvador. Zij besluiten op basis van “*het cumulatief effect van deze risicofactoren*” dat zij een risico op vervolging of op ernstige schade in geval van terugkeer voldoende aannemelijk hebben gemaakt.

Voorts halen verzoekende partijen landeninformatie aan waaruit volgens hen blijkt dat de Salvadoraanse autoriteiten ofwel niet in staat zijn ofwel niet bereid zijn om een daadwerkelijke bescherming te bieden aan de personen die slachtoffer zijn van de bendes. Zij wijzen erop dat de moeilijkheid om bescherming door de nationale autoriteiten te verkrijgen ook wordt onderlijnd door UNHCR in twee recente tussenkomsten voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en de Amerikaanse rechtbanken (stukkenbundel verzoekende partijen, stukken 3 en 4).

Verder betogen verzoekende partijen dat ook een hervestiging op een andere locatie in El Salvador hen geen veiligheid kan bieden. Zij menen bij hervestiging het voorwerp te zullen vormen van een onderzoek door de daar aanwezige bendeleden. Verzoekende partijen citeren uit voornoemd rapport van Human Rights Watch dat volgens hen bevestigt dat interne hervestiging uiterst moeilijk en gevaarlijk is. Zij zijn dan ook van mening dat de specifieke gebeurtenissen die zij ondergingen in El Salvador ertoe leiden dat zij in geval van terugkeer naar dat land een reëel risico lopen om als gevolg hiervan vervolgd of ernstig geschaad te worden, zonder dat zij zich elders in hun land van herkomst aan dit gevaar kunnen onttrekken.

Verzoekende partijen verwijzen voorts naar artikel 48/3, § 4, e), van de Vreemdelingenwet voor wat betreft het begrip ‘politieke overtuiging’ en artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, waaruit blijkt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of worden veroorzaakt door niet-overheidsactoren. Zij stellen dat uit verschillende bronnen blijkt dat de bendes in El Salvador niet als louter gemeenrechtelijke criminele actoren opereren, maar dat zij wel degelijk de voorbije jaren in grote mate gepolitiseerd zijn en als een parallelle autoriteit, naast de staat, functioneren, zodat zij zonder enige twijfel een actor bedoeld in artikel 48/5, § 1, b) of c), van de Vreemdelingenwet vormen. Een vorm van verzet tegen deze autoriteit vormt wel degelijk de uiting van een politieke overtuiging, met name het standpunt dat men de bendes niet in deze positie wil bestendigen, aldus verzoekende partijen, die menen dat de vervolging door de bende die zij vrezen wel degelijk een vervolging is “*die het vervolg is van een (politieke) verzetsdaad ten opzichte van de autoriteit van de bende*”.

Ten slotte voeren verzoekende partijen met betrekking tot de interpretatie van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet aan dat uit de COI Focus waarnaar het CGVS verwijst blijkt dat meerdere bronnen van oordeel zijn dat er in El Salvador wel degelijk sprake is van een gewapend conflict. Ter staving citeren zij uit een *Policy Brief* van de GIWPS van november 2018 en een artikel van 23 november 2019 gepubliceerd in het *Journal of International Humanitarian Legal Studies*. Verzoekende partijen betwisten verder dat alleen mensen met een bepaald profiel worden gevisieerd en nuanceren deze stelling onder verwijzing naar wat kan worden gelezen in de COI Focus “*El Salvador. Situation sécuritaire*” van 27 februari 2015, waaruit volgens hen duidelijk blijkt dat iedereen toen een risico liep blootgesteld te worden aan het geweld. Er is volgens verzoekende partijen geen aanwijzing dat de situatie anno 2020 drastisch veranderd is in El Salvador. Zij citeren meerdere bronnen waaruit volgens hen blijkt dat er in El Salvador niet alleen sprake is van doelgericht geweld. Mede in aanmerking genomen dat El Salvador één van de gevaarlijkste landen ter wereld is met moordcijfers zo hoog als in sommige door oorlog geteisterde landen, zijn verzoekende partijen van mening dat er voor burgers in El Salvador wel degelijk sprake is van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet*”.

Om deze redenen menen verzoekende partijen dat hen de vluchtelingenstatus of minstens het statuut van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet moet worden toegekend. In ondergeschikte orde menen verzoekende partijen dat de bestreden beslissingen onvoldoende en niet op een serieuze en zorgvuldige manier gemotiveerd zijn, onder andere wat betreft het feit dat de situatie in El Salvador niet in de in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beschreven situatie zou kaderen, en om die reden vernietigd moeten worden.

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift worden blijkens de inventaris volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het document “*Submission by the Office of the United Nations High Commissioner for Refugees in the case of S.M. v. Spain (Appl. No 29659/16) before the European Court of Human Rights*” van UNHCR van 30 januari 2017 (stuk 3);
- een uittreksel uit het document “*BRIEF OF AMICUS CURIAE UNITED NATIONS HIGH COMMISSIONER FOR REFUGEES IN SUPPORT OF PLAINTIFFS-APPELLEES in the case GRACE, et al, Plaintiffs-Appellees, v. WILLIAM P. BARR, ATTORNEY GENERAL, et al, Defendants-Appellants*” van 31 juli 2019 (stuk 4).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoekende partijen de schending aan van de rechten van verdediging, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij hun rechten van verdediging geschonden achten.

2.3.1.2. In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn veelal geen band aanwezig is met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging en ook een band met dit Verdrag op basis van het behoren tot een sociale groep niet vanzelfsprekend is, omdat (B) zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat bendeleden herhaaldelijk haar huis binnendrongen en haar bedreigden, nu (i) zij, haar zoon en haar partner vage, incoherente en tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over het begin van hun voorgehouden problemen, (ii) de gang van zaken van het incident op 9 maart 2019 weinig aannemelijk is, (iii) zij, haar zoon en haar partner alle drie geen enkele melding maken van de gebeurtenissen op 9 maart 2019 tijdens hun interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), (iv) het niet aannemelijk is dat zij, haar zoon en haar partner niets doen om te voorkomen dat deze bendeleden meerdere keren per week via hun patio het huis binnenkwamen, (v) zij, haar zoon en haar partner ook over de klacht weinig overtuigende verklaringen afleggen, en (vi) zij, haar zoon en haar partner ook verschillende verklaringen afleggen over de laatste keer dat bendeleden zich in hun woning kwamen verschansen, omdat (C) zij daarnaast een aantal incidenten aanhaalt die onvoldoende ernstig zijn en kaderen in de algemene bendeaanwezigheid in El Salvador, omdat (D) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat zij louter en alleen op basis van haar verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en zij overigens in dit verband zelf geen vrees heeft aangehaald, omdat (E) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, en omdat (F) de documenten die zij, haar zoon en haar partner neerleggen niets veranderen aan deze vaststellingen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede en de derde bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevatten ook deze beslissingen een motivering in feite, met name dat eerste verzoeker en tweede verzoeker hun verzoeken om internationale bescherming baseren op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door verzoekster en dat ten aanzien van haar een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen omwille van het ongeloofwaardige karakter van haar vluchtmotieven, zodat zij de beslissing van verzoekster volgen, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren hun land van herkomst, El Salvador, te hebben verlaten omwille van problemen met de bende *Maquina 2*, die de controle had over de wijk in de gemeente Apopa waar zij voor hun vertrek woonden. Reeds herhaaldelijk zouden leden van deze bende zich op het dak van de woning van verzoekende partijen voor de politie hebben verscholen en vanaf zeker moment ook bij hen in huis zijn binnengekomen, toen een bendelid op 9 maart 2019 van het dak viel en via de patio het huis binnendrong. Het bendelid in kwestie zou verzoekster, die alleen thuis was, hebben opgedragen stil te zijn en de deur niet te openen. Vervolgens zou hij zich hebben verstopt in de kamer van verzoeksters zoon, tweede verzoeker *in casu*. Eerste verzoeker zou op dat ogenblik buiten met een buur aan het praten zijn geweest en door enkele politieagenten zijn aangesproken en gevraagd of ze de woning mochten controleren. Daarop zou eerste verzoeker hebben aangeklopt en zou verzoekster de deur hebben geopend nadat zij gevraagd had wie het was en eerste verzoeker geantwoord had dat hij het was. De agenten zouden de woning binnengekomen zijn en het bendelid in de kamer van tweede verzoeker hebben aangetroffen. Het zou tot een gevecht gekomen zijn tussen het bendelid en de agenten, maar die zouden het bendelid uiteindelijk hebben laten gaan. Na dit incident zouden bendeleden zich wekelijks in het huis van verzoekende partijen zijn blijven verschuilen voor de politie. Toen op 3 juli 2019 opnieuw een bendelid de woning was binnengedrongen, zou die het huis verlaten hebben na zich er middels een telefoontje naar een ander bendelid van te hebben vergewist dat de politie verdwenen was, maar even later met een kompaan hebben aangeklopt om het wapen op te halen dat hij op het dak had verstopt. Naar aanleiding van deze gebeurtenis zou eerste verzoeker de volgende dag klacht hebben ingediend bij de politie. De problemen met de bendeleden zouden vervolgens hebben aangehouden. Zo zou verzoekster op gegeven moment door bendeleden zijn uitgescholden omdat zij geweigerd had buiten te gaan kijken of de politie al weg was, zoals haar gevraagd werd door een bendelid dat zich eerder in het huis was komen verstoppen.

Behalve met de bende *Maquina 2* zouden verzoekende partijen ook problemen hebben gekend met een rivaliserende bende. Op 6 augustus 2019 zouden eerste en tweede verzoeker op de bus bedreigd zijn door twee leden van deze bende en in dezelfde maand zou verzoekster met haar kinderen, waaronder tweede verzoeker, op weg naar de kerk zijn geweest toen in de zone van de rivaliserende bende enkele bendeleden opstapten, de bus vervolgens aan hoge snelheid de halte van de kerk voorbijreed en verzoekster en haar kinderen pas konden afstappen toen een ander voertuig de bus kruiste.

Bij terugkeer naar hun land van herkomst stellen verzoekende partijen te vrezen dat zij zullen worden vermoord door de bendes.

Ter staving van hun verzoeken om internationale beschermingen legden verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure de klacht die door verzoeker werd ingediend op 4 juli 2019 neer, alsook fotokopieën van hun paspoorten, van de identiteitskaarten van verzoekster en tweede verzoeker, van de geboorteakte van eerste verzoeker, van het paspoort en de geboorteakte van de dochter van verzoekster en eerste verzoeker, van foto's van het dak van hun woning, van een artikel over de bendes in El Salvador, van schoolresultaten van tweede verzoeker, van hun vliegtickets en vluchtinformatie, van hun reisverzekering en van de reservatie van een hotel in België (administratief dossier (hierna: adm. doss.) van elk van verzoekende partijen, stuk 6, map met 'documenten').

De paspoorten, identiteitskaarten en geboorteakten kunnen dienen ter staving van de nationaliteit en identiteit van verzoekende partijen, elementen die *in casu* niet worden betwist maar die geen betrekking hebben op de kern van hun relaas. Ook de vliegtickets, vluchtinformatie, reisverzekering, hotelreservatie en de schoolresultaten van tweede verzoeker bevatten geen gegevens die rechtstreeks verband houden met de feiten waarop verzoekende partijen hun aanvraag tot internationale bescherming steunen en de vrees die zij daaraan verbinden. Wat betreft de klacht, dient te worden opgemerkt dat deze louter de verklaringen van eerste verzoeker bevat, doch deze worden op geen enkele wijze gestaafd of bevestigd. Uit niets blijkt dat deze verklaringen werden onderzocht, laat staan gegrond bevonden door de bevoegde instanties. De loutere omstandigheid dat eerste verzoeker bij de politie een verklaring heeft afgelegd, kan dan ook niet worden beschouwd als een objectief bewijs van de feiten die in deze verklaring worden vermeld. Uit de foto's van het dak van de woning van verzoekende partijen kan niet worden afgeleid dat het hier daadwerkelijk hun huis betreft, noch dat zich hierop geregeld benedeleden verscholen en dat zij hierdoor problemen hebben gekend. Het artikel, tot slot, beschrijft de aanwezigheid van bendes in El Salvador en bevestigt het bestaan van de bende *Maquina 2*, doch heeft geen betrekking op de persoonlijke feiten en vrees die verzoekende partijen *in casu* aanvoeren.

De Raad besluit dat verzoekende partijen een zekere inspanning hebben geleverd om hun verzoeken om internationale bescherming te staven met documenten, maar dat deze documenten niet volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekende partijen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Na lezing van de administratieve dossiers, is de Raad in navolging van de adjunct-commissaris-generaal van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen aangehaalde persoonlijke problemen met de bende *Maquina 2*.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat geen van verzoekende partijen tijdens hun gehoor bij de DVZ melding hebben gemaakt van de gebeurtenissen die zich op 9 maart 2019 zouden hebben voorgedaan (adm. doss. van elk van verzoekende partijen, stuk 8, deel DVZ, vragenlijst, vragen 3.5 en 3.8). Verzoekende partijen stellen in hun verzoekschrift dat zij bij aanvang van de procedure veel twijfels hebben gehad over de bewijslast en wat er van hen werd verwacht op dat vlak en dat, aangezien zij geen bewijs hadden van het incident van 9 maart 2019, zij ervoor gekozen hebben om dit bij de DVZ niet te vermelden. De Raad merkt op dat verzoekende partijen nochtans evenmin bewijs aandragen met betrekking tot de andere incidenten, behalve voormelde klacht van 4 juli 2019 waarin zeer summier wordt aangehaald dat het probleem zo'n vijf maanden eerder begon en voor het overige wordt ingegaan op de feiten die zich op 3 juli 2019 zouden hebben voorgedaan. Zoals hoger reeds aangestipt, betreft het hier louter de verklaringen van eerste verzoeker en worden deze op geen enkele wijze gestaafd of bevestigd, zodat dit niet als een objectief bewijs van de verklaarde feiten in aanmerking kan worden genomen. Bovendien strookt deze uitleg niet met de verklaring die verzoekende partijen hierover aan het begin van hun persoonlijk onderhoud op het CGVS hebben gegeven. Toen maakten zij immers gewag van een misverstand met hun advocaat en repten zij met geen woord over het gebrek aan bewijs (adm. doss. van elk van verzoekende partijen, stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Wat er ook van zij, de gebeurtenissen van 9 maart 2019 vormen een belangrijk element in het relaas van verzoekende partijen. Verzoekster benoemde dit zelfs als "*het incident dat de meeste impact kende*" (adm. doss. verzoekster, stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Verzoekende partijen bevestigen in hun verzoekschrift dat op 9 maart 2019 "*het eerste erge incident*" plaatsvond. Dat zij een dermate ingrijpende gebeurtenis niet vermelden wanneer hen gevraagd wordt een overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot hun vlucht uit hun land van herkomst louter en alleen omdat zij hiervan geen bewijs hadden, kan dan ook niet overtuigen.

Verder kan de adjunct-commissaris-generaal worden bijgetreden waar zij in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoekster op goede gronden als volgt motiveert:

"Jullie verklaren dat er verschillende benedeleden van de lokale bende Maquina 2 op regelmatige basis zich in jullie huis kwamen verschuilen voor de politie. Jullie kunnen echter de eerste keer dat dit gebeurde niet goed situeren in de tijd en leggen hierover bovendien tegenstrijdige verklaringen af. Gevraagd naar het moment waarop de benedeleden zich in uw huis kwamen verstoppen, antwoordt dat de problemen vijf maanden voor 9 maart begonnen. Vervolgens wordt bevestiging gevraagd of de benedeleden zich vanaf november 2018 in uw huis kwamen verstoppen en bevestigt u dit. Gevraagd

naar de omstandigheden van dit eerste incident, antwoordt u dat ze in het begin drie huizen hadden gekozen en ze zich op de daken verstopten, waarop ze zich neerlegden zodat de politie hen niet zou zien. Later kwamen ze het huis binnen en droegen ze u op de verlichting uit te doen. Daarop wordt u nogmaals gevraagd wanneer ze de eerste keer in uw huis kwamen en antwoordt u dat zich niet te herinneren. Daarop wordt nogmaals gevraagd of ze in november enkel op het dak kwamen of ook al binnen kwamen. U antwoordt dat ze op het dak zaten en dat ze nadien het huis binnen kwamen. Er wordt u vervolgens gevraagd of u geen idee kan geven van de eerste keer dat een bendelid in uw huis binnenkwam, aangezien dit een belangrijk moment zou vormen in uw asielrelaas en toch een zekere indruk moet hebben nagelaten. U zegt dat u geen datum kan geven, maar dat het ongeveer twee maanden voor 9 maart was (CGVS (...), p. 13). Het is op zich al weinig aannemelijk dat u dergelijke vage en moeizame verklaringen aflegt over het begin van uw problemen.

Ook uw zoon legt weinig overtuigende verklaringen af over de eerste keer dat een bendelid jullie huis binnendrong. Tijdens zijn vrij relaas verklaart ook hij dat 5 maanden voor 9 maart er al benedeleden in het huis kwamen (CGVS (...), p. 12). Wanneer hem nadien gevraagd wordt wanneer de eerste keer een bendelid in jullie huis vluchtte, antwoordt hij dat dat 9 maart was. Wanneer hem vervolgens gevraagd wordt of ze voordien dan nooit in uw huis waren geweest, antwoordt hij dat ze eerder wel al binnendrongen maar er verder niets gebeurde. Wanneer daarom opnieuw gevraagd wordt wanneer ze voor de eerste keer binnendrongen, antwoordt hij dat hij dat niet meer weet. Vervolgens wordt opnieuw gevraagd om een poging te doen dit te dateren en antwoordt hij dat het vijf maanden eerder was, dus november of september van 2018. Er wordt hem vervolgens gevraagd of dat voor september 2018 niet gebeurde en hij corrigeert zijn vorig antwoord. De eerste keer zou in februari zijn geweest, omdat de klacht dateert van 3 juli en daarin stond vijf maanden. Daarop wordt bevestiging gevraagd dat voor februari 2019 de benedeleden niet in jullie huis kwamen en hij bevestigt dit. Wanneer hem gevraagd wordt waarom hij aanvankelijk verklaarde dat het vijf maanden voor 9 maart was, antwoordt hij dat hij in de war was, dat hij dacht dat het vijf maanden voor 9 maart was, maar dat het vijf maanden voor de klacht van 3 juli was. Vervolgens wordt hem gevraagd waarom hij zich dermate in vergist, gezien deze feiten zich in zijn eigen huis afspeelden. Hij antwoordt dat het meer dan een jaar geleden is en hij nerveus is (CGVS (...), p. 14-15). De verklaringen van uw zoon zijn dus ook weinig consistent. Bovendien blijkt hij dit belangrijk moment, namelijk het begin van de problemen, niet zelf te herinneren, maar moet hij dit afleiden uit de klacht die jullie indienden. Gezien het belang van deze gebeurtenis kan de verstreken tijd en zijn nervositeit dan ook geen verklaring vormen voor zijn gebrekkige kennis hiervan.

Uw partner verklaart bovendien dat voor 9 maart 2019 de benedeleden zich enkel op het dak bevonden, maar dat dat de eerste keer was dat er het huis binnenkwamen (CGVS (...), p. 14). In tegenstelling tot u en uw zoon kwamen volgens hem de benedeleden voordien dus niet in jullie woning. Wanneer hij met jullie verklaringen wordt geconfronteerd, stelt hij het volgende: "Ja, u herinnert zich dat ze binnenkwamen, maar ze arriveerden op het dak, en het dak maakt deel uit van het huis, soms was ik er niet, maar mijn zoon wel, mijn vrouw had soms een bijeenkomst op school of moest naar de dokter en dan moest ze vroeger komen, en ik was het laatst om te arriveren, en zoveel gebeurde dat het op een bepaald moment zo normaal leek dat we er niet over vertelden" (CGVS (...), p. 21). Hij verklaart hiermee geenszins waarom jullie over dit essentieel element tegenstrijdige verklaringen afleggen. Jullie vage, incoherente en tegenstrijdige verklaringen over het begin van jullie voorgehouden problemen doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan."

Het betoog dat het incident van 9 maart 2019 plaatsvond in een context waar zij al op regelmatige wijze het bezoek kregen van benedeleden die hun huis als schuilplaats gebruikten en dat zij niet specifiek kunnen aangeven wanneer dit begon, doet niets af aan de pertinente overweging dat het moment waarop benedeleden voor het eerst de woning binnendrongen toch dermate ingrijpend moet zijn geweest dat verzoekende partijen hierover coherente verklaringen kunnen afleggen, minstens dat zij eensluidend kunnen aangeven of dit reeds vóór 9 maart 2019 was of niet, *quod non*. De detaillering en specificiteit van hun verklaringen met betrekking tot het incident van 9 maart 2019 is niet van aard afbreuk te doen aan de pertinente en terechte vaststellingen over de situering van het begin van hun voorgehouden problemen.

Voorts wijst de adjunct-commissaris-generaal terecht op de weinig aannemelijke gang van zaken tijdens en na het incident van 9 maart 2019, wat zij in hoofde van verzoekster als volgt toelicht:

"Hoewel het bendelid expliciet had geëist dat u de deur niet zou openen, deed u dit namelijk toch. U deed dit omdat het enkel uw partner was die antwoordde en u niet verwacht had dat hij met de politie zou komen. Nochtans had het bendelid gezegd dat u "helemaal de deur niet mocht openen en dat u anders voor de gevolgen zou instaan" (CGVS (...), p. 10). Het maakte voor hem dus niet uit voor wie u de deur zou openen.

Voorts is het ook weinig aannemelijk dat dit bendelid dat zich in uw huis verschool voor de politie en zich bij arrestatie bovendien verzette, zonder meer werd vrijgelaten door de agenten. Uw partner geeft hier twee mogelijke verklaringen voor, namelijk dat ze onvoldoende bewijzen vonden of dat ze geen wapen vonden, maar dat jullie er ook raar van opkeken omdat hij vocht met de politie (CGVS (...), p. 15). Zoals uw partner zelf opmerkt, is het niet aannemelijk dat een persoon die onrechtmatig een huis binnendringt en vervolgens bij zijn arrestatie tracht te ontsnappen en met de politie vecht niet aangehouden zou blijven.

Verder is het ook niet aannemelijk dat deze gebeurtenis geen gevolgen had voor u en uw gezin. Hoewel u de opdracht van het bendelid genegeerd had en hij hierdoor in elkaar geslagen werd door de politie, vonden er geen represailles plaats ten opzichte van u en uw familie. De benedeleden bleven zelfs in uw woning komen schuilen. Gevraagd waarom die benedeleden na dit incident niets tegen u deden, stelt u dat de benedeleden op die manier handelen, dat ze niet waren opgepakt en niets tegen u hadden. Gevraagd waarom nadien nog steeds benedeleden kwamen schuilen, ondanks dat ze wisten dat u de deur gewoon had geopend, antwoordt u dat ze misschien geen ander huis hadden om te schuilen en dat de politie niet altijd binnen komt, maar enkel op de straat kijkt (CGVS (...), p. 18). U kan hiermee echter niet verklaren waarom deze benedeleden, na dit incident waarbij een van hen betrapt werd in uw huis, nog steeds in uw huis kwamen schuilen en u geen verdere problemen gaven. De gang van zaken van het incident op 9 maart komt dan ook allesbehalve geloofwaardig over en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen met deze benedeleden."

Waar verzoekende partijen argumenteren dat zij na 9 maart 2019 geen erge gevolgen hebben gekend omdat zij geen klacht indienden en niet met de politie samenwerkten, gaan zij voorbij aan het punt dat door de adjunct-commissaris-generaal wordt gemaakt, namelijk dat een bendelid door hun toedoen door de politie is gevat en onder handen genomen en dit omdat verzoekster het bevel van het bendelid om de deur niet te openen had genegeerd. Volgens eerste verzoeker is er een regel onder benedeleden dat zij geen consequenties verbinden aan een optreden van de politie indien zij meteen weer worden vrijgelaten (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 5, deel CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11-12, 17). Nog daargelaten dat het hier een loutere bewering betreft, kan het in de gegeven omstandigheden niet overtuigen dat het bendelid het moment zelf opnieuw werd vrijgelaten – en niet na een week, zoals in het verzoekschrift kan worden gelezen (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 5, deel CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11-12, en adm. doss. verzoekster, stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11 en 17). Verzoekende partijen verwijzen in dit verband slechts naar algemene informatie over de banden tussen de bendes en de politiediensten en de corruptie van de politiediensten. Indien het bendelid op 9 maart 2019 werd vrijgelaten als gevolg van corruptie bij de politie en banden met de bende, kan niet worden ingezien waarom verzoekende partijen op 4 juli 2019 alsnog klacht hebben ingediend tegen het bendelid dat een dag eerder bij hen was binnengevallen, temeer daar zij zich volgens hun redenering zodoende zouden blootstellen aan represailles van de bende. Uit hun verklaringen kan niet blijken dat zij in de laatste drie maanden voor hun vertrek begin oktober 2019 problemen hebben gekend met de bende specifiek omwille van het feit dat zij klacht zouden hebben ingediend. Er zijn dan ook geen concrete en ernstige aanwijzingen dat de bende(leden) *in casu* zou(den) hebben samengespannen met de politie, laat staan dat hierin een aannemelijke verklaring zou kunnen worden gevonden voor het feit dat de politie niet doortastender is opgetreden tegen het bendelid dat op 9 maart 2019 zou zijn gevat.

Wat betreft de klacht die eerste verzoeker op 4 juli 2019 zou hebben ingediend, wijst de adjunct-commissaris-generaal in hoofde van verzoekster terecht op de volgende vaststellingen:

"Uw zoon zegt niet te weten wanneer deze werd ingediend (CGVS (...), p. 22) en u stelt dat deze een week na het incident op 3 juli werd ingediend (CGVS (...), p. 19). De klacht werd echter op 4 juli ingediend, een dag nadat de feiten plaatsgevonden zou hebben. Bovendien verklaarde u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud dat ze op 3 juli werd ingediend, dat jullie eerst samen naar de politie in Apopa gingen, maar ze u daar niet wilden helpen en dat uw partner vervolgens alleen in San Jacinto klacht ging indienen (CGVS (...), p. 9). Dat jullie hierover geen consistente verklaringen kunnen afleggen doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen.

De reden voor de klacht komt bovendien weinig overtuigend over. In feite was deze gebeurtenis namelijk weinig verschillend van wat al maandenlang meermaals per week gebeurde. Het enige verschil was dat hij zijn wapen op het dak had laten liggen en hiervoor terugkeerde. Het is dan ook weinig aannemelijk dat u in de voorgaande maanden geen reden zag om klacht in te dienen, maar jullie hierdoor wel besloten klacht in te dienen. Bovendien had het bendelid jullie expliciet gezegd niets te zeggen. Anders zouden jullie voor de gevolgen instaan (CGVS (...), p. 12). Uw partner zegt dat hij dit incident als meer bedreigend ervoer omdat er toen een wapen bij was en dat hij klacht indiende omdat

hij ongerust was en rust wilde voor zijn gezin (CGVS (...), p. 18-19). Deze verklaring kan echter weinig overtuigen, aangezien deze situatie al maandenlang gaande was."

Verzoekende partijen betwisten in hun verzoekschrift dat de feiten van 3 juli 2019 in essentie niet verschillen van hun eerdere problemen met de bende. Zij betogen dat aangezien de bendeleden een wapen hadden achtergelaten, zij het risico liepen om door de politie beschuldigd te worden van medeplichtigheid. De Raad ziet niet in waarom de aanwezigheid van een wapen op het dak van het huis van verzoekende partijen hen medeplichtig zou maken in de ogen van de politie, die eerder al een bendelid had aangetroffen in hun huis en dus op de hoogte was van het feit dat bendeleden dit gebruikten om zich er te verschuilen. Verzoekende partijen betogen verder dat *"deze vrees past in de algemene informatie over de situatie van jongeren die louter omwille van hun jonge leeftijd door de politie verdacht worden bendeleden te zijn"* en achten deze vrees gezien de leeftijd van tweede verzoeker niet irrationeel. Zij maken evenwel niet *in concreto* aannemelijk dat tweede verzoeker louter omwille van zijn leeftijd ervan zou worden verdacht een bendelid te zijn dan wel medeplichtig te zijn aan feiten die zich in of op hun huis voordoen. Waar verzoekende partijen het daarnaast vanzelfsprekend vinden dat zij het feit dat bendeleden wapens in of op hun huis achterlaten als bedreigend zien, acht de Raad het evenzeer vanzelfsprekend dat zij zich ernstig bedreigd zouden voelen door de ongewenste aanwezigheid van bendeleden in hun eigen huis. Verzoekende partijen blijven in gebreke op afdoende wijze te verklaren waarom dit voor hen nooit een aanleiding is geweest om de bescherming van de politie in te roepen.

Tot slot stelt de Raad vast dat verzoekende partijen de volgende terechte vaststellingen in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoekster geheel ongemoeid laten:

"Verder leggen jullie ook verschillende verklaringen af over de laatste keer dat er bendeleden zich in jullie woning kwamen verschansen. U verklaart dat het een twintigtal dagen voor jullie vertrek was (CGVS (...), p. 15). Uw partner verklaart echter dat het nog voorviel in de week voor jullie vertrek (CGVS (...), p. 20). Uw zoon verklaart eerst het niet te weten en stelt vervolgens dat het misschien een of twee weken voor jullie vertrek was (CGVS (...), p. 17). Ook hierover leggen jullie dus weinig coherente verklaringen af."

Deze vaststellingen vinden steun in de administratieve dossiers, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoekende partijen niet worden betwist laat staan weerlegd, door de Raad overgenomen.

Wat betreft de door verzoekende partijen aangehaalde incidenten met een rivaliserende bende, wijst de adjunct-commissaris-generaal er terecht op dat deze kaderen in de algemene bende-aanwezigheid in El Salvador en dat verzoekende partijen deze incidenten bovendien bij de DVZ niet hebben aangehaald als reden of aanleiding voor hun vertrek uit hun land van herkomst (adm. doss. van elk van verzoekende partijen, stuk 8, deel DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Hierover wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoekster verder op goede gronden als volgt gemotiveerd:

"Wat betreft het incident met uw partner en zoon op de bus moet in de eerste plaats opgemerkt worden dat de achtervolging door eventuele bendeleden een loutere veronderstelling is en er in feite weinig gebeurde. Zoals uw zoon het beschrijft ging een van de vermoedelijke bendeleden op de bus naast hem zitten, zette hij zijn pet af en lag daarin een wapen. Vervolgens stapten ze aan de volgende halte af (CGVS (...), p. 13). Hieruit kan dan ook niet afgeleid worden dat deze persoon het op jullie gemunt had. Bovendien waren het volgens uw partner leden van een rivaliserende bende (CGVS (...), p. 13) en had u van hen dus niets te vrezen in uw eigen colonia."

Dezelfde bemerkingen kunnen gemaakt worden over het incident met uzelf en uw kinderen op de bus. Ook hier is het niet duidelijk wat de bedoeling was en wie er geviseerd werd en ging het om bendeleden van een tegengestelde bende, die geen invloed hadden in uw eigen colonia en die u uiteindelijk ook lieten afstappen (CGVS (...), p. 16-17). Dit moet dan ook geplaatsd worden binnen de algemene bendeaanwezigheid in El Salvador en kan niet beschouwd worden als vervolging of ernstige schade. Aangezien het allesbehalve duidelijk is dat deze incidenten op jullie gericht waren, is er ook geen reden om aan te nemen dat dit zich zou herhalen."

Uw zoon vond het bovendien kennelijk zelf niet ernstig of belangrijk genoeg om over dit incident te vertellen, hoewel hem expliciet werd gevraagd of hij nog andere incidenten had meegemaakt (CGVS (...), p. 24). Ook u maakt er tijdens uw vrij relaas geen melding van, hoewel ook aan u gevraagd werd of u alles had kunnen vertellen (CGVS (...), p. 12). Wanneer u uit het niets toch over dit incident begint te vertellen, wordt u vervolgens gevraagd dit uitgebreider uit te leggen, aangezien u dit eerder niet had vermeld. In plaats van in detail over dit incident te vertellen verklaart u eerst dat u denkt dat er geen tijd is voor dat van uw zoon en begint u hierop echter over incidenten die andere personen hebben meegemaakt. U wordt er vervolgens op gewezen dat er gevraagd werd naar het incident met uw zoon en niet dat van die andere personen, maar ook dan geeft u niet meer informatie over dit incident"

(CGVS (...), p. 15-16). Pas wanneer even later nogmaas gevraagd wordt naar een concrete beschrijving van het incident, geeft u een concrete beschrijving ervan (CGVS (...), p. 16-17). Bovenstaande elementen relativeren de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis dan ook ernstig.

Wat betreft het incident op weg naar school, ging het gewoon om beledigingen en kan dit aldus niet gezien worden als vervolging of ernstige schade. Bovendien zou dit volgens u het gevolg zijn van het feit dat u voor hem niet wilde gaan kijken of de politie weg was (CGVS (...), p. 12). Aangezien de herhaaldelijke pogingen van de bendeleden om in uw huis zich te verstoppen niet geloofwaardig werden bevonden, is dit incident dan ook niet erg aannemelijk."

Met het summier en algemeen betoog dat de andere feiten en bedreigingen die plaatsvonden hebben bijgedragen aan hun beslissing om het land te verlaten en dat het cumulatief effect van deze gebeurtenissen en de andere feiten in rekening moet worden genomen, brengen verzoekende partijen geen elementen of argumenten aan die bovenstaande concrete en pertinente motieven in een ander daglicht kunnen plaatsen. Deze motieven vinden steun in de administratieve dossiers en worden, daar zij door verzoekende partijen niet op dienstige wijze worden betwist, door de Raad tot de zijne gemaakt.

Deze vaststellingen en overwegingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekende partijen het voordeel van de twijfel toe te staan.

Waar verzoekende partijen verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

Nu verzoekende partijen in gebreke blijven de door hen voorgehouden problemen met bendeleden in El Salvador aannemelijk te maken, is hun betoog dat zij uit hoofde van die problemen vervolging vrezen omwille van hun politieke overtuiging niet dienstig. Waar verzoekende partijen nog argumenteren dat er in El Salvador geen mogelijkheid is tot bescherming door de nationale autoriteiten in de zin van artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan de door hen voorgehouden problemen, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst irrelevant is. Om dezelfde reden is de vaststelling dat er geen intern vestigingsalternatief zou bestaan voor verzoekende partijen evenmin relevant.

Voor zover verzoekende partijen voor de volledigheid nog aanstippen dat hun verblijf in het buitenland *an sich* eveneens aanleiding geeft tot een verhoogd risico om bij terugkeer als welvarend te worden beschouwd en het slachtoffer te worden van afpersing en de daarmee vaak gepaard gaande gewelddaden, wijst de Raad erop dat op basis van de landeninformatie die door de partijen wordt aangereikt, niet kan worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Zoals hierboven uiteengezet, tonen verzoekende partijen niet aan dat zij naar aanleiding van de door hen aangehaalde feiten en gebeurtenissen een gegronde vrees voor vervolging hebben bij terugkeer naar El Salvador. Zij maken dan ook niet aannemelijk dat zij in geval van terugkeer om deze redenen ernstige problemen zullen ondervinden. Voor het overige beperken verzoekende partijen zich in hun verzoekschrift tot een verwijzing naar algemene informatie over de situatie van teruggekeerde Salvadoranen zonder *in concreto* aan te duiden of toe te lichten waarom zij persoonlijk zouden worden blootgesteld aan de daarin beschreven risico's. Het verblijf van verzoekende partijen in België voor de duur van hun asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij

identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. Overigens hebben verzoekende partijen, zoals in de bestreden beslissingen terecht wordt opgemerkt en door hen niet wordt betwist, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het bestaan van een dergelijke vrees of een dergelijk risico.

De Raad betwist verder niet dat verzoekende partijen bij terugkeer te maken kunnen krijgen met beroving, afpersing of bedreigingen, maar wijst erop dat dit een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving, afpersing of bedreigingen verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving, afpersing of bedreigingen bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving, afpersing of bedreiging als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekende partijen in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat zij nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen elementen aanbrengen waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijk risico lopen in El Salvador.

2.3.4.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat aan de door hen aangevoerde persoonlijke vervolgingsfeiten geen geloof wordt gehecht, dat de overige aangehaalde incidenten onvoldoende ernstig zijn en kaderen in de algemene aanwezigheid van bendes in El Salvador en dat hun verblijf in het buitenland op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd. Verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zouden hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekende partijen is om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.4.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn/haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen door het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij elk de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat

de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een beoordelingsfout aangetoond.

2.3.7. Waar verzoekende partijen in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de (adjunct-)commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN